

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Csire Balázs ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a **jogtanácsos** által képviselt alperes neve alperes ellen kártalanítás iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2014. október 22. napján meghozott 23.P.21.913/2011/55. számú ítélete ellen az alperes részéről 56., a felperes részéről 57. sorszám alatt előterjesztett és 60. sorszám alatt indokolt fellebbezés folytán meghozta a következő

i t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, a felperesnek járó kártérítés összegét - a jogerőre emelkedett részt magában foglalóan - 3.258.200 (Hárommillió-kétszázötvennyolcezer-kétszáz) forintra és annak elsőfokú ítéletben meghatározott mértékű késedelmi kamataira leszállítja azzal, hogy a vagyoni kár után fizetendő késedelmi kamat kezdő időpontja 2009. december 8. napja.

A felperes elsőfokú perköltség fizetési kötelezettségét 231.290 (Kétszázharmincegyezer-kétszázkilencven) forintra, kereseti illetékfizetési kötelezettségét 534.800 (Ötszázharmincnyolcezer-nyolcszáz) forintra felemeli, az állam által viselt illetéket 197.800 (Százkilencvenhétezer-nyolcszáz) forintra leszállítja.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felhívására az állam javára fizessen meg 400.000 (Négyszázezer) forint fellebbezési illetéket, az alperesnek 15 napon belül 125.000 (Százhuszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

felperes neve felperessel szemben a **bíróságon** zsarolás büntette miatt büntetőeljárás volt folyamatban. Ennek során 2002. január 23-ától őrizetben volt, majd 2002. január 25-től 2002. december 27. napjáig előzetes letartóztatás hatálya alatt állt. 2002. január 23. és 2002. május 13. napja között felperest a **C.** fogdáján, majd 2002. május 13-tól 2002. december 27-ig a **Intézetben** tartották fogva. A **bíróság** 2008. november 14-én a felperest felmentette, az elsőfokú ítéletet a **Bíróság** 2009. december 8-án kelt **ügyszámú** végzésével felperes vonatkozásában helybenhagyta. Felperes 2001. december 23. napján balesetet szenvedett, mely bal lábának sarokcsonttörésével járt, a lábában elhelyezett implantátumokat 2002 júniusában a **Kórházban** távolították el. A 2002. július 5. napján elvégzett orvosi vizsgálat szerint a felperes panaszmentes, a betegszobából kihelyezhető, sebei gyógyultak, teljes terhelése lehetséges. Az 1961. évben született felperes 2001. évben elvált családi állapotú volt,

élettársi kapcsolatban élt. Ezen kapcsolatából 2003. október 14. napján gyermeke született, ekként a felperes három gyermek édesapja. Élettársi kapcsolata 2005. évben szakadt meg. A fogva tartást megelőző évben végzett tevékenységéből nettó 250.600 forint jövedelme származott.

A felperes keresetében az alperest 11.000.000 forint nem vagyoni, továbbá 1.210.000 forint vagyoni kár megfizetésére és perköltség viselésére kérte kötelezni. A késedelmi kamat kezdő időpontját a nem vagyoni kár vonatkozásában 2010. február 3. napjában, vagyoni követelésével összefüggésében 2002. június 23. napjában jelölte meg. A vagyoni kár iránti igénye a kiesett jövedelme miatt keletkezett. Kiemelte, hogy viszonylag idősebb korában került büntetőeljárás hatálya alá, igen súlyos, öt évi szabadságvesztéssel fenyegetett cselekmény miatt. A lelki fájdalmát tetézte, hogy végig bizonyos volt az ártatlanságában. A büntetőeljárás közel nyolc évig tartott, mindez olyan lelki megrázkódtatással járt, amelyet a nem vagyoni kár összege csak részben tud jóvátenni. A nem vagyoni kártérítés összegét az ítélet meghozatalakor fennálló ár- és értékviszonyok alapján kérte meghatározni. Sarokcsontja eltörése nyomán a rajta végrehajtott műtétet követően 2002 januárjában engedték őt haza a kórházból azzal, hogy három hónapon keresztül szigorúan tartani kell az ágyban fekvési rendet, mozognia nem szabad. Röviddel ezt követően őrizetbevitelre került sor, majd a fogdába kerülésekor elvették a mankóját, nehezen, szinte csak négykézláb vagy kúszva-mászva tudott közlekedni. **Az Intézet VII.** emeletén az előírt ágyban fekvés helyett mozognia, cipekednie kellett, lépcsőn kellett közlekednie. A lábadozását a börtönkörülmények negatívan érintették, közismert tény emellett, hogy a bv. intézetben a fogva tartott önmagára van utalva, szeretetei nem gondozhatják, hátrányos egészségi állapotában nem segíthetik. Fogva tartását megelőzően hivatásos katonatiszt volt, felderítő hivatalnál állt alkalmazásban, mint hírszerző főtitest. 1996-tól magánnyomozóként dolgozott, havonta nettó 100.000 forint jövedelemmel rendelkezett.

Alperes a kereset jogalapját elismerte, a szabadság elvonásával együtt járó nem vagyoni sérelem kompenzálására 2.200.000 forintot tartott alkalmasnak. Rámutatott, hogy a kártalanítás megállapításánál nem lehet figyelembe venni a vád tárgyát képező cselekmény súlyát, de nem járhat kártalanítás az olyan hátrányokért, amelyek nem az előzetes letartóztatással, hanem a büntetőeljárással, annak hosszával állnak összefüggésben. Felperes vagyoni kár iránti igényével összefüggésben előadta, hogy az előzetes letartóztatást megelőzően 2001. évben 280.000 forint bérjövodelemben részesült, ami alapján elmaradt adóköteles jövedelemként 256.667 forint megállapítását találta indokoltnak 11 hónapos fogva tartási időszakra tekintettel. Ezt meghaladóan a kereset elutasítását indítványozta.

Az elsőfokú bíróság ítéletével arra kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 4.758.200 forint tőkét és ennek 2010. február 3. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 76.765 forint perköltséget és külön felhívásra az állam javára 732.600 forint eljárási illetékből 446.900 forint eljárási illetéket, míg 276.800 forint az állam terhén marad. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

A keresetet a Be. 580. § (1), 582. § (1), Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdése alapján bírálta el. Az eljárás során álláspontja szerint, nem merült fel bizonyíték arra nézve, hogy a felperes számára életkorából következően nehézségek adódtak azon a téren, hogy elviselje a fogva tartás körülményeit. A perben beszerzett igazságügyi orvosszakértő véleménye alapján kifejtette, hogy felperes számára nyilvánvalóan nehézségek származtak abból, hogy műtétje utáni teljes felépülését, gyógyulását megelőzően előzetes letartóztatásban tartózkodott, ez a sérelem azonban nem volt olyan súlyos fokú, amelyet a

felperes állított és nagyobb távolságok megtételével, emeletek megmászásával sem járt. Az implantátum eltávolítás és a varratszedés miatt, kisebb súlyú nehézségek rajzolódtak ki otthoni ideális körülmények között történő lábadozáshoz képest, azonban a varratszedésre és a csavareltávolításra a szabadságelvonás hiányában is sor került volna, ezzel összefüggésben a felperes kártérítésre nem jogosult. Ezért a sarokcsont eltörése és az előzetes letartóztatás időszakában ezzel összefüggésben jelentkező nehézségeket a nem vagyoni kártérítés összegének meghatározásánál kisebb súllyal vette figyelembe. Az élettársi kapcsolat megszűnésére az előzetes letartóztatás az elsőfokú bíróság álláspontja szerint, nem volt kihatással, de álláspontja szerint irreleváns a vád tárgyává tett cselekmény tárgyi súlya is. Értékelte azonban, hogy a felperes diplomás, egyetemet végzett személy, rendezett anyagi, családi körülmények között élt az előzetes letartóztatást megelőzően, ehhez képest az előzetes letartóztatás jelentős változást jelentett. Baráti, ismeretségi köre a büntetés-végrehajtási intézetben tartózkodó személyektől eltért, a felperesre másként hatottak a büntetés-végrehajtás körülményei. Megítélése szerint, a keresetlevél benyújtásakor irányadó ár- és értékviszonyok alapulvételével kell meghatározni a nem vagyoni kártérítés összegét. Ennek alapján a 2009. év végi, 2010. év eleji ár- és értékviszonyok alapulvételével a nem vagyoni kártérítés összezszerűségét 4.500.000 forintban határozta meg és a keresetlevél benyújtásától a Ptk. 301. § (1) bekezdés szerinti késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

A vagyoni kártalanítás elbírálása szempontjából, az elsőfokú bíróság álláspontja szerint annak volt jelentősége, hogy az előzetes letartóztatást megelőző időszakban mekkora jövedelemre tett szert a felperes. E körben a rendelkezésre álló okirati bizonyítást vette alapul, majd a NAV által közölt adatokból kiindulva határozta meg a felperes 2001. évi összes keresetét. Ennek alapján 258.200 forint és a keresetlevél benyújtásától a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat megfizetésére kötelezte az alperest. Ezt meghaladóan pedig a felperes keresetét elutasította. Perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az ítélet ellen a felperes és alperes fellebbezett.

Felperes a fellebbezésében azt kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét akként változtassa meg, hogy a nem vagyoni kár összegét 8.000.000 forint tőkére emelje fel, emellett a késedelmi kamat fizetés kezdő időpontját a vagyoni kár esetében 2002. január 23. napjában, míg a nem vagyoni kár esetén a keresetlevél beadásának időpontjában, mértékét a mindenkori MNB alapkamatban határozza meg. Álláspontja szerint a nem vagyoni kár összege túlzottan alacsony, nem igazodik a megváltozott ár- és értékviszonyokhoz. Az elsőfokú ítéletet a vagyoni kár mértéke vonatkozásában tudomásul vette.

Alperes az ítélet megváltoztatását indítványozta akként, hogy a nem vagyoni kártalanítás összegét 3.000.000 forintra kérte leszállítani. Megítélése szerint, a lefolytatott bizonyítás eredménye nem indokolja az elsőfokú ítélet szerinti nem vagyoni kárpótlás összegét. A marasztalási összeg lényegesen eltér a kártalanítási perekben kialakult egységes és következetes ítélkezési gyakorlattól, ezért az ítélet sérti a Pp. 206. § (3) bekezdésében és a 221. § (1) bekezdésében, valamint a Ptk. 355. § (4) bekezdésében foglaltakat. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem vette azt kellő mértékben figyelembe, hogy a felperes által csatolt **kórház** által kiadott zárójelentés szerint felperes már 1999-ben alkoholista életmódot folytatott, de azt sem, hogy anyagi körülményeiben már a kényszerintézkedést megelőzően változás állt be, hiszen felperesi előadás szerint azelőtt jóval elcsalta tőle élettársa a lakása tulajdonjogát. A felperes élete tehát nem lehetett olyan fokban rendezett, hogy a kényszerintézkedés alatti körülményekkel összefüggésben a bíróság által magasabb összezszerűségben meghatározott nem vagyoni kárpótlásra alapot adjon. Az a körülmény pedig, hogy a felperes különböző jellemű, gondolkodású emberekkel

került összezárássra, az előzetes letartóztatás jellegéből adódik, az előzetes letartóztatással köztudomásúan együtt járó alperes által nem vitatott sérelmek körébe tartozik. A felperesnek zárvatartásaival való konkrét konfliktusa nem bizonyított, az erre vonatkozó tanúvallomás feltételezésen alapul. A konfliktus kialakulása esetén sem terheli ezért az alperest kártalanítási felelősség, hanem a jogellenes magatartást kifejtő személy ellen indított eljárásban érvényesíthet a felperes ezzel összefüggésben igényt. Rámutatott, hogy amennyiben a felperes pszichés állapotát a kényszerintézkedés jelentősebb mértékben megtörte, ez szakértői kompetenciába tartozó kérdés, a szakvélemény olyan betegség kialakulását mely a szabadság elvonással áll összefüggésben, nem igazolja. Szakértői bizonyítás hiányában a bíróság alaptalanul vonta le azt a következtetést, hogy nagy súllyal kellett figyelembe venni a köztudomású hátrányokon túl a felperes lelki megrázkódtatását. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a kártalanítási összeg mértékének meghatározása során a felhívott eseti döntésekhez képest későbbi ár- és értékviszonyokat vett alapul, ami önmagában legalább 50%-kal magasabb tőkeösszeg megállapítását indokolta. Ezt azonban a bíróság jogszabályokkal nem támasztotta alá, ezért teljességgel megalapozatlan. A nem vagyoni kártalanítás mértéke a kialakult gyakorlattal ellentétes, hasonló esetekben megítélt vagyoni kártérítés összegektől jelentősen eltér, ezért a felperes 11 hónap tartalmú előzetes letartóztatásával összefüggésben keletkezett nem vagyoni sérelmének csökkentésére álláspontja szerint, 3.000.000 forint az alkalmas.

Felperes fellebbezése alaptalan, alperes fellebbezése alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló peradatok okszerű mérlegelésével állapította meg, a Fővárosi Ítéltábla az abból levont jogi következtetéseivel azonban csak részben értett egyet.

A perben nem képezte vita tárgyát alperesnek a Be. 580. § (1) bekezdés II. a) pontja szerint fennálló kártalanítási felelőssége. A Fővárosi Ítéltábla emellett nem érintette az elsőfokú ítélet 258.200 forint vagyoni és 3.000.000 forint nem vagyoni kár megtérítésére kötelező, illetve a 8.000.000 forintot meghaladó keresetet elutasító rendelkezését, mert az fellebbezés hiányában a Pp. 228. § (4) bekezdés alapján első fokon jogerőre emelkedett. A felek fellebbezése kizárólag az elsőfokú bíróság által megítélt nem vagyoni kártalanítás összegét, és a vagyoni kár után fizetendő késedelmi kamat kezdő időpontját és mértékét támadta.

Nem vagyoni kár:

A Be. 580. § II. a) pontja alapján kártalanítás jár az előzetes letartóztatásért, ha a terheltet a bíróság felmentette. A Be. 582. § szerint a kártalanítás módjára és mértékére a Ptk. szerződésen kívül okozott kárért való felelősségére vonatkozó rendelkezéseit az e törvényben foglalt eltérésekkel kell alkalmazni. A Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentésül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható. A Ptk. 355. § (1) bekezdés értelmében a kárért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig az nem lehetséges, vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni. Arra helytállóan hivatkozott az alperes, hogy bár önmagában a büntetőeljárás elhúzódása is sértheti a felperes személyiségi jogát, azonban emiatt a keresetben megjelölt jogcímen alperessel szemben kártalanítási igény nem érvényesíthető. A perben ezért a felperest ért sérelmet kompenzáló kártalanítási összeg meghatározásánál azt kellett vizsgálni, hogy felperes által előadott hátrányos következmények, az előzetes letartóztatással oksági kapcsolatban állnak-e. A következőes bírói gyakorlat szerint a szabadságelvonás ténye önmagában megalapozza a nem vagyoni kárpótlás iránti igényt, mert a személyes

szabadság hosszabb időtartamú korlátozása, a börtönviszonyok fizikailag és pszichésen is megterhelőek és általában is hátrányt jelentenek. Az ennek folyamán bekövetkező lelki, avagy egyéb sérülések a szabadulást követő egész életvitelben, munkavégzésben is hátrányt jelentenek. Felperes azonban előadása szerint a szabadságelvonással rendszerint együtt járó hátrányoknál súlyosabb sérelmeket szenvedett el. Az összecszerűség meghatározásánál ezért nem csupán a fogva tartás időtartamát, hanem azokat a felperest ért hátrányokat is vizsgálni kellett, amelyek a szabadságelvonás tényén túlmutatóan igazolhatóan érték a felperest. A kártalanítás összege ugyanis nem csupán a büntetés-végrehajtási intézetben kényszerűen eltöltött idő hossza, mint objektív tény, hanem ennek a felperes pszichéjére, egészségére, teljes életvitelére gyakorolt hatása alapján becsülhető, egyes események személyre kifejtett hatása pedig az egyéniségtől függőek, a lelki egyensúly megbomlásának mértéke pedig szubjektív, kizárólag a felperesre vonatkozóan vizsgálható. A bizonyítási eljárás során feltárt sérelemből fakadó eszmei hátrány kompenzálását célozza a nem vagyoni kártalanítás összege, mely a felperes által megélt nehézségek súlyához kell, hogy igazodjék.

A nem vagyoni kárpótlás azonban csak azokért a hátrányokért határozható meg, amelyek az előzetes fogva tartással állnak okozati összefüggésben. A fogva tartás tényleges hátrányait, következményeit egyediesítve kell vizsgálni, a bizonyítási eljárás során ennek érdekében a felperes életvitelét, családi kapcsolatait, munkavégzése körülményeit kell vizsgálni, elkülönítetten kell vizsgálni a fogva tartás miatt és az attól függetlenül kialakult sérelmeket, majd ezeket mérlegelve kell meghatározni a kompenzáció mértékét. Az elsőfokú bíróság ennek eldöntése érdekében a felperes által felajánlott bizonyítást lefolytatta, a meghallgatni indítványozott tanúkat meghallgatta, okiratokat szerzett be, majd a perbe igazságügyi orvosszakértő bevezetéséről határozott, az ekként rendelkezésre álló bizonyítékokat azonban részben okszerűtlenül mérlegelte.

Arra helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy felperes családi kapcsolatainak változása élettársi kapcsolatának megszakadása felperes személyes előadása alapján sem áll okozati összefüggésben az előzetes fogva tartással. A **ügyszámú** jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozata szerint felperes élettársával a kapcsolatot a kényszerintézkedés időszakában tartotta, az a fogva tartást követően is folytatódott, majd 2003. október 14. napján élettársi kapcsolatából gyermek született, az életközösség 2004-2005. évben szakadt meg. Az életközösség megszakadása és a kényszerintézkedés közötti kapcsolatot felperes sem állította. Az elsőfokú bíróság azt is kellő súllyal értékelte, hogy a 2001 decemberét követő lábadozási időszakot felperes nagyobb részt a büntetés-végrehajtási intézetben volt kénytelen eltölteni, mankó, mint segédeszköz használatától elesett. Emellett köztudomású ténynek tekinthető, hogy a büntetés-végrehajtási intézetben a lábadozás nagyobb nehézséget jelent, amely egyértelműen hátrányként értelmezhető. Ugyanakkor a **rendelőintézet** 2002. június 28. napján kiadott zárójelentése szerint felperes törése csaknem normális tuber-izületi szöggel átépült, az implantátumok eltávolítását majd varratszedést követően távozott, felperes ekként a lábadozás nehézségei ellenére a periratok szerint komplikáció nélkül gyógyult.

Azonban megalapozott az a fellebbezési érvelés, hogy a nem vagyoni kár összecszerűségének meghatározásánál az elsőfokú bíróság tévesen vonta értékelése körébe, hogy a felperes diplomás emberként volt kénytelen elszenvedni a börtönkörülményeket. Annak megállapítása, hogy felperes pszichéjét a börtönkörülmények milyen mértékben terheltek meg, személyiségszerkezettől függő kérdés, melyet az iskolázottság, mint tényező csak részben befolyásol, de önmagában nem dönti el. A perben arra vonatkozóan nem állt rendelkezésre adat, hogy felperes az előzetes letartóztatást megelőzően milyen körülmények között élt, barátai, emberi kapcsolatai miként alakultak, ezt az előzetes letartóztatás mennyiben befolyásolta. Bizonyítás hiányában pedig önmagában a felsőfokú

végzettség tényéből az életvitelre vonatkozó következtetéseket levonni nem lehet, igazolt peradat hiányában a nem vagyoni kártérítés összezszerősége vonatkozásában ez nem értékelhető. Ezt meghaladóan annak megítélése, hogy felperes milyen jellegű, meddig tartó és milyen hátrányt okozó fizikai vagy pszichés megbetegedést szenvedett el, olyan különleges szakértelmet igényel, amely kizárólag orvosszakértői vélemény beszerzésével tisztázható teljes körűen és egyértelműen.

A perben beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény a felperes pszichés és fizikai megbetegedése, továbbá a fogva tartás közötti okozatosságot nem bizonyította. **A sorszámon** elkészített igazságügyi orvosszakértői vélemény rögzíti, hogy a felperes egészségi állapota súlyos, 2012. év óta tumoros megbetegedésben szenved. Epilepszia és suicid tünetei miatt 2005, rendszeres alkoholfogyasztása miatt 1999. óta kezelték különböző egészségügyi intézményekben. Szakértői szinten azonban a felperes betegségei és a szabadságelvonás közötti összefüggés nem volt igazolható.

A nem vagyoni kompenzáció mértékének meghatározásánál az elsőfokú bíróság helyesen indult ki a 2009. év decemberi ár- és értékviszonyokból. A Be. 582. § (2) bekezdése alapján a kártalanítás az annak alapjául szolgáló nyomozást megszüntető határozat kézbesítésével, illetőleg a felmentő ítélet, az eljárást megszüntető végzés, valamint a rendkívüli jogorvoslat eredményeképpen hozott határozat jogerőre emelkedésével válik esedékessé. A Ptk. 360. § (1) bekezdése nem zárja ki a kártérítés mértékének megállapításáig terjedő időben az értékviszonyokban bekövetkezett változások figyelembevételét. Ebből következően nem visszamenőleg, hanem az elbírálás idejétől állapítható meg késedelmi kamatfizetési kötelezettség. Az előzetes letartóztatás miatt kártalanításra jogosult személy számára a Ptk. 360. § (1) bekezdés alkalmazása azonban azért kizárt, mert az igényérvényesítési lehetőség csak a büntetőeljárás jogerős lezárultával nyílik meg, alperes késedelme csak ekkor következik be. Ezen időponttól - 2009. december 8. napja - felperes alappal követel a Ptk. 301. § (1) bekezdésben meghatározott mértékű késedelmi kamatot, a kompenzáció mértékének meghatározásakor is ezen időpontot indokolt figyelembe venni.

Mindezen körülményeket figyelembe véve megállapítható, hogy az elsőfokú ítélet a Pp. 206. § (3) bekezdése alapján és a Ptk. 355. § (4) bekezdését megsértve, a per adatainak nem megfelelő mérlegelésével túlzott mértékben határozta meg a nem vagyoni kártérítés összegét. A fent kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla valamennyi szempontot és az eset összes körülményét is figyelembe véve a nem vagyoni kompenzáció mértékét az alperes által fellebbezésben elfogadott 3.000.000 forintra leszállította, amely arányban áll az előzetes letartóztatással összefüggésben bekövetkezett nem vagyoni hátránnyal. A késedelmi kamatfizetési kötelezettség kezdő időpontját a Fővárosi Ítéltábla - a fellebbezéssel érintett vagyoni kár vonatkozásában - a Be. 582. § (2) bekezdése alapján 2009. december 8. napjában határozta meg.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján részben megváltoztatta, keresetet elutasító részében pedig helybenhagyta.

Az ítéltábla a Pp. 81. § (1) és (2) bekezdés alapján az elsőfokú perköltségre vonatkozó rendelkezést az alábbiak szerint változtatta meg:

A felperes pernyertességének aránya 27%, ezért a jogtanácsosi munkadíjból álló elsőfokú perköltség összege 260.500 forint. A perben felmerült teljes összegű szakértői díj és a tanúnak járó útiköltség megfizetésére azonban az arra jogosultaknak a felperes végrehajtás terhe mellett köteles. A felperes visel a szakértői díjból pervesztessége arányában 79.000 forintot, továbbá 8.780 forint tanú megjelenésével felmerült költséget, mint sikertelen perbeli cselekményt, így összesen 87.770 forintot. Ezt meghaladó 29.200 forint költséget az állam

viseli. A fentiek elszámolását követően felperes alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség fizetési kötelezettségét az ítéltábla 231.300 forintra felemelte. A feljegyzett 732.000 forint kereseti illetékből pervesztessége arányában felperes 534.798 forint kereseti illetéket köteles megfizetni. Az alperes az eljárás során az 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés a) pontja alapján személyes illetékmentes, így az ezt meghaladó 197.800 forint kereseti illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM számú rendelet 13. § (2) bekezdése alapján az állam viseli.

A másodfokú eljárás során felperes fellebbezését illetően pervesztes, alperes pedig pernyertes, az összesen 400.000 forint le nem rótt fellebbezési illetéket ezért a felperes viseli a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján. A másodfokú eljárás során felmerült jogtanácsosi munkadíjat a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján határozta meg, melyet pervesztességére tekintettel a felperes köteles alperes javára megfizetni.

Budapest, 2015. szeptember 8.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k.
előadó bíró

. Hegedűs Mária s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:
Utasi Ferencné írnok